

International Organisation for Economic and
Social Development through Cooperation
www.fidesco.org

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker en hun zes kinderen verhuisden in 2012 naar Tanzania. In de jaren sindsdien hebben ze als neuroloog en bio-informaticus bijgedragen aan betere patiëntenzorg en de ontwikkeling van de medische wetenschap in Tanzania. Financiële steun aan het "Tanzania Project" van FIDESCO maakt dit al twaalf jaar mogelijk. Jouw gift maakt dat we dit werk kunnen voortzetten.

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker and their six children have lived in Tanzania since 2012. They work in a hospital as a neurologist and a bioinformatician. Financial support to FIDESCO's "Tanzania Project" has been indispensable for making this possible. Your continued support is much appreciated.

December 2024

**Wanneer je kunt gaan formuleren in eeuwen:
12½ jaar neurologie en bioinformatica
op 7500 km afstand**

Beste trouwe en nieuwe lezers van dit schrijfsel dat we al meer dan 12 jaar elk kwartaal produceren. Elke nieuwsbrief stemt tot bezinning en dat heb ik ook al vele malen gedacht, en ook opgeschreven. Het dwingt ons allemaal om te

communiceren naar jullie toe wat ons bezig houdt, wat we hebben neergezet zo ver van jullie vandaan maar dankzij jullie ondersteuning. Dit keer hebben we een achtste eeuw om op terug te kijken.

Aan het einde van deze nieuwsbrief komt er een aanbod om een bundel met al deze nieuwsbrieven te bestellen, opgemaakt en gedrukt in de Lutherse Boekenpers hier in Tanzania. De extra opbrengsten komen ook weer ten goede aan ons project en Stichting Fidesco Nederland. Zodra we hiervoor aantallen weten zal de druk plaatsvinden. Op een andere manier is het wat lastiger in een niet-digitaliseerde samenleving. Dit bundeltje pretendeert geen hoogstaande literatuur te zijn natuurlijk. Het vat letterlijk samen wat we in de afgelopen 12½ jaar, een achtste eeuw, hebben gedaan en meegemaakt, en dan met extra foto's en kaarten die niet eerder gebruikt zijn.

Voor onszelf is het ook een binnenpretje wat betreft de terugkerende nieuwsbrieven, deadlines, herinneringen van de punctuele, immer geduldige en begripvolle Hilde Sluiter van Fidesco waar de eerste versie nou bleef (en het eveneens terugkerende 1-2'tje van Marco en mij waar mijn stuk standaard al enige tijd vóór de deadline klaar was, en dat van hem enige tijd erná.)

We hebben alles altijd geschreven met censuur indachtig, en ons met nadruk gematigd uitgelaten over godsdienstgerelateerde zaken, maar vooral ook – voor onze eigen veiligheid – over politieke kwesties die spelen in dit land. Deze zelfreflectie en terughoudendheid in wat er gepubliceerd gaat worden druist in tegen diepgevoelde waarden als rechtvaardigheid, gelijkwaardigheid en openheid, en is daarom niet makkelijk. Het zijn waarden die we meekregen uit de cultuur waarin we opgroeiden, en waarvan we hier pas écht de betekenis leerden toen ze niet vanzelfsprekend bleken. We kennen tenminste twee families waar teksten die beschikbaar waren op het internet vertaald zijn, en om verschillende redenen tegen hen gebruikt zijn. We vertellen dat onze kinderen ook, al zijn die opgegroeid in dit

FIDESCO

land zonder persvrijheid, en met instructies op school om de instelling en personen niet in gevaar te brengen door onwelkome meningen te verkondigen. Ik denk dat de jong volwassen Zwetsjes hierdoor des te beter om zich heen kijken en de relatieve vrijheid van meningsuiting in landen als Nederland leren waarderen, misschien wel juist door niet al te luidkeels hun meningen en overtuigingen te presenteren. Vrijheid van meningsuiting komt pas echt tot zijn recht als er ook geluisterd wordt.

Dit is ook de voornaamste reden dat de nieuwsbrief, ondanks lezers in het buitenland, altijd in het Nederlands is gebleven en niet werd vertaald. Dat natuurlijk nog los van de tijd die daarin zou gaan zitten. Inmiddels horen we regelmatig terug van vrienden die de tekst "door Google Translate gehaald hebben", maar schrijven in het Nederlands heeft altijd gevoeld als een soort veilige barrière.

De structuur van deze nieuwsbrief is voor deze ene keer, na onze vele lange nieuwsbrieven en verhalen, beknopt. Marco en ik geven onze Top 3 voor sleutelaspecten van ons leven en werk in Tanzania.

De twee nog thuiswonende kinderen zijn op schoolreisje: een maal per jaar organiseert de school de 'Week Without Walls' waarin elke student uit het Middle Years programma en de meeste studenten uit het Diploma programma van campus gaan, kamperen of andere nuttige en leerzame bezigheden ondernemen. Ik zit in die week helaas, maar ook wel weer bijzonder, nooit zonder kinderen omdat een van de projecten de KCMC Project Week is, waar ik een aantal artsen en onderzoekers in spe op sleeptouw neem het ziekenhuis in. .

Ik heb hierover in eerdere nieuwsbrieven ook al iets geschreven. Dit is een enorme onderneming (ik telde 30 geadresseerden in een e-mail om de stafleden van het ziekenhuis te bedanken) waar ik naast mijn gewone werk van 's ochtends vroeg tot in de avond mee zoet ben. Maar het levert al generaties jonge geneeskundestudenten en inmiddels artsen, onderzoekers en verpleeg-

kundigen op die hun eerste inspiratie hebben opgedaan bij ons tijdens KCMC Project Week.

Onderdompeling in het dagelijks reilen en zeilen van de Afrikaanse gezondheidszorg: hopelijk een inspiratie voor het leven

Ook deze week was weer een echt succes, niet in de laatste plaats door de ongelooflijk verwelkomende en gastvrije houding van de KCMC artsen naar deze jonge groep studenten. Het is een traditie dat ze 'out of their way' gaan voor deze groep bezoekers, maar nog elk jaar raakt het me als een teken van simpel altruïsme. Ze krijgen er niets voor, het is toch eerlijk gezegd eigenlijk alleen maar belastend om je drukke werk te moeten laten zien en jonge onervaren mensen op sleeptouw te nemen, maar iedereen kwijt zich zó goed van zijn taak. Op de tweede dag van hun stage had een aantal studenten zulke indrukwekkende patiënten gezien dat ik het genoeg vond en ze terugstuurde naar de campus.

Eén van mijn andere stagiaires, een medisch technoloog uit Nederland, liep met de groep mee en kocht smoothies voor ze. Mike, een dermatoloog in opleiding, ging even met ze zitten om te vertellen hoe de geneeskundestudie een moeilijke hobbelige weg is met tegenslag en uitdagingen, maar ook een hoger doel. Niemand heeft hem gevraagd om dit met de studenten te bespreken maar hij voelde zich gewoon geroepen en ik weet zeker dat deze 'klinische les' bij ze gaat blijven hangen.

Dermatoloog met de studenten vorige maand

Het overbrengen van inspiratie en ideeën op jonge mensen is altijd de moeite en tijd waard, zeker als de UWC thema's – zelf dingen organiseren, dat extra stapje zetten, achter een opgave door kunnen kijken om de grotere betekenis ervan in te zien – er zo mooi in terugkomen.

Top 3 Successen

1. Ons werk voor KCMC. Het opbouwen van bioinformatica- en neurologie-onderwijs heeft zijn sporen achtergelaten. Dit blijft ook als wij zijn vertrokken. We kunnen niet voorzien of organisaties en programma's misschien door allerlei praktische redenen instorten, zoals dat maar al te vaak het geval is. Maar de tientallen mensen die we hebben opgeleid gaan verder, als dokters, verplegers, onderzoekers, beleidsmakers, IT'ers, maar vooral ook als opleiders van de volgende generatie.

Vanuit een heel klein begin – beiden als (bijna) enige in ons vakgebied in dit land – is dit in onze ogen wel het grootste resultaat. Een resultaat dat hoe dan ook beklijft en dat het begin is van verdere groei.

2. De geboorte van United World College (UWC) East Africa is voor ons een bron van trots, vreugde en inspiratie. We stonden aan de wieg van deze school, of eigenlijk nog een stuk ervóór. In onze eerste week in Moshi, toen we met de kleintjes de campus verkenden van wat toen nog

International School Moshi heette, hadden we dezelfde gedachte: "Dit is een UWC!". Vanuit de achterhoede zijn we jaren stilletjes aan het duwen en kneden geweest, tot het idee op een strategiedag in 2016 vleugels kreeg.

Een herinnering die ons altijd zal bijstaan is hoe de Governing Board van de school in één klap om was toen we met het groepje bezoekende UWC Maastricht leerlingen op hun vergadering werden uitgenodigd. Het stuiterende enthousiasme van de leerlingen was zó aanstekelijk dat we alleen maar konden toekijken en genieten. Marco kreeg kort daarna zitting in de Board en vloog naar Ghana om het "Tanzania Project" aan de pan-African UWC meeting te presenteren. Er volgde een zware toelatingsprocedure van bijna drie jaar, maar in 2019 opende UWC East Africa haar deuren, en was Moshi ineens 40 nationaliteiten rijker.

In oktober vierde de school zijn eerste lustrum. Zoals jullie hebben kunnen lezen, hebben we regelmatig leerlingen over de vloer, en zijn er mooie verbindingen ontstaan tussen het onderwijs aan jonge veelbelovende mensen uit alle landen van de wereld en ons beroepsmatige werk.

Om nog even terug te grijpen op het thema vrijheid van meningsuiting: juist in een land als Tanzania is een UWC belangrijk. Dat werkt beide kanten op: de bewustwording bij leerlingen dat in dit land overheid en maatschappij zeggenschap hebben over wat jij beschouwde als persoonlijke vrijheden, maar omgekeerd ook de positieve uitstraling naar dit isolationistische land van deze energieke, veelkleurige internationale minisamenleving van jonge mensen.

3. Elk jaar in Tanzania laat een voetafdruk achter, niet alleen voor de doelgroepen met wie wij werken maar ook voor ons zelf. Al vier prachtige jongvolwassenen zijn de wijde wereld in. Mijn deel van deze tekst typ ik (Marieke) op de trein van New York naar New Mexico: na een congres over bewegingsstoornissen in Philadelphia waar ik de Tanzaniaanse groep vertegenwoordigd heb (en nu alle posters mee terug naar Tanzania sleep

om ze op te hangen in onze Parkinsonkliniek), reis ik “on a shoestring” van het uiterste noordoosten van het land, waar Doris nu op de universiteit zit (aan de Canadese grens bij Montreal), naar het zuidwesten van het land waar Hugo komend jaar zijn eindexamen gaat doen. Onze zes kinderen zitten nu op drie continenten en dat vind ik vreselijk als ik afscheid moet nemen, maar aan de andere kant is het ook een prachtige illustratie van de mogelijkheden die ze omarmd hebben en waarvan ze het beste gaan maken.

Top 3 Mislukkingen (of, nou ja, nog niet behaalde successen)

1. Er is nog steeds geen opleiding neurologie in het ziekenhuis zelf. Ondanks dat we aan alle vereisten voldoen, zijn we in politiek opzicht ondergeschikt aan het nationale overheidsziekenhuis, waarvan we de inzichten tot op de letter dienen te volgen, maar die volgens ons niet geschikt zijn voor een goede opleiding neurologie. Ik ben een juf ongeduld maar na zo veel jaren proberen vind ik het een doorn in het oog. Ik kan het maar niet accepteren, en hierover is dus ook nog niet het laatste woord gezegd. Maar bureaucratische raderen draaien traag (en ik kan nu eenmaal niet álles).

Van mijn kant (hier schrijft Marco) staat een vergelijkbaar iets op nummer 1: ik vrees dat de bioinformatica-unit die ik in maart 2023 achterliet met 4 masters studenten, 2 PhD studenten, 2 postdocs én een klein maar krachtig rekencluster, geen lang bestaan zal hebben na afloop van de twee lopende onderzoeksprojecten. Aan de mensen die er werken zal het niet liggen. Ik weet zeker dat de studenten na het behalen van hun “papiertje” het liefst door zullen willen in onderzoek of bioinformatica, en dat zal ze vast ook lukken, maar ik denk niet bij hetzelfde onderzoeksinstituut.

Zoals ik eerder heb beschreven is het beleid van het onderzoeksinstituut nooit gericht geweest op autonome groei – met als cruciaal onderdeel het aantrekken, opleiden en behouden van talent, en het neerzetten van eigen onderzoeksagenda. In plaats daarvan draait het helemaal op – vrijwel altijd vanuit “het noorden” aangedragen – onder-

zoeksprojecten die een tijdelijke geldstroom binnen brengen. Contracten van onderzoekers zijn gekoppeld aan zo’n tijdelijk project, dus houdt dat op dan moeten ze weer vertrekken, of aanblijven als vrijwilliger. Het is een succesvol businessmodel voor het management, althans dat suggereert de BMW waarin de directiesecretaresse rijdt, maar ik vind het diep treurig dat een instituut met zoveel wetenschappelijk potentieel na 15 jaar nog steeds niets meer is dan een lege huls. Mijn grootste spijt is dat ik hier niet iets aan heb kunnen veranderen.

2. We zijn beiden nooit gericht geweest op commerciële of winstgevende activiteiten binnen ons werk, omdat we denken dat het afbreuk zou hebben gedaan aan onze neutraliteit en positie als opleiders. Dit geeft een huidige financiële situatie voor ons die zeker niet nóg een achtste eeuw kan duren.

Misschien is dit niet echt als falen aan te duiden omdat we dit altijd hebben geweten. We hadden beiden een andere baan kunnen vinden om het hoofd boven water te houden, met part time werk in Europa of in de Emiraten, en dan zo nu en dan eens komen kijken op de ‘werkvloer’. Dit is een realistische oplossing en we hebben hier veel over nagedacht. Deze hybride oplossing is een manier om langer dit werk te kunnen blijven doen, maar het zal volstrekt anders werken zijn, en brengt de vraag met zich mee of het dan nog genoeg waarde levert. “Parachute-hulp”, zoals het wel genoemd wordt wanneer de “hulpverlener” even komt binnenvallen en dan weer vertrekt, is een formule waarvan we nooit echt veel baat hebben gezien.

Ook zien we met lede ogen aan hoe door een scala aan buitenlandse partners – niet op de hoogte gebracht van elkaars activiteiten – dezelfde activiteiten worden gesubsidieerd, zonder eerst te kijken naar wat al is geslaagd of gefaald. Voor veel activiteiten worden dezelfde mensen betaald, vooral hogerop in de organisatie (want niets zal gebeuren zonder goedkeuring van bovenaf). De ontvangers zouden dan dus twee keer zoveel werk moeten verzetten, maar worden feitelijk dubbel betaald voor werk dat ze nooit

afkrijgen, omdat ze al zoveel andere dingen doen. Elke buitenlandse onderzoekspartner herkent het: je komt op bezoek om de directeur te spreken, maar die is altijd net weg, want zó druk met een ander project. Altijd net een ander project dan het jouwe. En je vond nog wel dat je haar fors betaalde.

Er wordt zelden of nooit afgerekend op resultaat, en je kan mensen hier dan ook niet helemaal kwalijk nemen dat ze dankbaar nog wat extra geld in ontvangst nemen voor iets wat ze het toch al niet gingen doen. Dit is natuurlijk niet juist, maar het is wel de praktijk, en daarom rekenen wij het partners en donors aan (die, laten we wel wezen, meestal niet hun eigen geld aan het uitgeven zijn, maar dat van belastingbetalers) dat ze dit tolereren en geen waar voor hun geld eisen. Dat zou je in Nederland toch ook doen?

Het is vooral frustrerend dat wanneer we dit soort bevindingen voorleggen aan buitenlandse onderzoekpartners, ze vaak doen alsof ze het niet hebben gehoord of begrepen. Tja, Tanzania is natuurlijk wel nét een hele fijne Afrika bestemming om een paar keer per jaar heen te reizen, met het aura van “goed doen” op de koop toe!

3. Tenslotte hebben we ons met glans níet gehouden aan ons voornemen om dit werk één tot twee jaar vol te houden!

Het zoete zestal toen we net in Tanzania waren

Top 3 Mooie momenten

1. We hebben twee neurologen, een bioinformaticus, drie EEG nurses en talloze jonge

toekomstige medische en wetenschappelijke professionals begeleid en geïnspireerd voor hun toekomstige loopbaan.

2. De feestelijke inauguratie van UWC East Africa was de mooiste dag van deze 12½ jaar. We hebben veel gelukkige en onvergetelijke momenten gehad in deze periode van ons leven, maar de opening van een nieuw UWC door ons toedoen had voor ons als UWC alumni een eeuwigheidswaarde. Er is een video op YouTube van een bootleg-versie van Toto's Africa (mocht eigenlijk niet uitgevoerd worden zonder toestemming) waar kleine Doris de Afrikaanse slagwerksectie van de hele school leidt. Je hoort haar tellen: “moja, mbili, tatu” voordat het slagwerk start.

<https://www.youtube.com/watch?v=gSiqMxo02rs> en gerelateerde video's.

3. Mijn derde mooie moment is een sms'je dat ik vorige maand kreeg. Het was van een klein jongetje van 10 jaar oud met een zeldzame aandoening. Ik help hem al jaren, met een voor hen onbetaalbare behandeling waardoor hij nu eindelijk een beetje mobiliteit terug heeft gekregen. Het is het kind waarover ik twee nieuwsbrieven geleden schreef, want zijn moeder, hij en ik stonden even in de landelijke belangstelling doordat ze opgetreden was in een verkiezingsevenement en daardoor als een verkiezingsstunt een verzekeringspolis had gekregen van een campagnevoerder. Het jongetje had de telefoon van zijn moeder te pakken gekregen en ging mij stiekem lieve berichtjes sturen terwijl zijn moeder naar de markt was. Het betekent dat hij de kracht, focus en voor zijn leeftijd typische ondeugd heeft om dit zelf te doen en dat vindt de clinicus in mij zo'n vooruitgang.

Top 3 Beangstigende momenten

1. De nummer één is samen te vatten met een aantal stunts door onze zoon Steven. Er is geen ander kind van alle zeven Zwetsen dat, hoe rustig en beheerst hij ook lijkt, zo veel dingen is overkomen die ons de stuipen op het lijf hebben gejaagd. Op zijn tweede werd hij kortdurend

gekidnapt op het strand aan de Indische Oceaan en werd er losgeld voor hem geëist. Gelukkig werd er korte metten mee gemaakt door een heldin van wie we nooit een telefoonnummer of adres hebben kunnen krijgen: een Spaanse toeriste van wie we de contactgegevens kwijt zijn. Ze heeft Steven uit de armen van deze waarschijnlijk verwarde man getrokken en hem meegenomen naar ons.

Op zijn derde dronk hij vervolgens, op een dorstige kampeertocht waar we te weinig water hadden meegenomen, achterin de auto in één teug een klein waterflesje leeg. Daarin zat echter whisky. Marco rook van achter het stuur de geur, zag Steven in de achteruitkijkspiegel het flesje leegdrinken en riep: "Mijn Talisker!" Marieke kon met een alcoholintoxicatie aan de slag, die gelukkig van korte duur was omdat het meeste er gelukkig onmiddellijk weer in een grote boog uit kwam gevolgd door diepe slaap – en ongetwijfeld een kater.

Dit werd gevolgd door een gemotoriseerde stunt. Op zijn achtste reed hij in een motorbuggy van vriendjes op het strand (vraag me niet hoe hij aan het stuur gezeten kwam, hij moet wat overredingskracht in de strijd gegooid hebben) en besloot een 'Tokyo Drift' uit te proberen, waarbij de buggy over de kop sloeg en Ida bijna met haar lange dreadlocks onder de rolbeugel vast kwam te zitten.

Later dat jaar ontwikkelde hij in een paar uur tijd een blindedarmontsteking op een nacht dat de snelweg naar het vliegveld onder water stond en hij een spoedoperatie in KCMC moest ondergaan. Die verliep heel goed maar maakte ons 10 jaar ouder in een enkele nacht.

Ik hoef alleen maar aan te duiden dat zijn benen net lang genoeg zijn om te leren motorrijden, dus laten we maar hopen dat dit reeksje stunts niet potentieel langer kan worden.

2. Marco kon er ook wat van toen hij in het diepste geheim het Coronavirus genetisch in kaart bracht, terwijl de autoriteiten nog officieel Covid-19 ontkenden. Hij deed dat 's nachts in een

verlaten keukentje van een meer dan een eeuw oud tuberculose-sanatorium in de voetheuvels van de Kilimanjaro. Marco als raswetenschapper vond dit eigenlijk alleen maar spannend en interessant – wie weet circuleert er inderdaad een lokale variant! – maar liet wel een lichtelijk nerveuze echtgenote en familie achter.

Na contact met de Nederlandse ambassade ("U moet weten dat als u lokale wetten overtreedt, dat wij u dan niet kunnen helpen ... maar laat ons alstublieft weten wat uw bevindingen zijn!") voelde het iets beter, maar ik was toch wel opgelucht toen het project achter de rug was en het hem 'slechts' 2½ jaar kostte om de bevindingen te mogen publiceren.

Een jaar hierna deed hij dat nog even over door geheel onterecht gearresteerd te worden omdat hij zogenaamd zou hebben gewerkt terwijl hij zijn officiële verblijfsvergunning nog niet binnen had, vanwege administratieve vertraging bij de Tanzaniaanse IND.

3. De derde zijn de vele bijna-dood-ervaringen op de Tanzaniaanse wegen, waarbij de meest memorabele was dat Doris en ik samen jammerend voorin zaten tijdens een vreselijk noodweer waarbij de ruitenwissers van de overvolle Landrover het niet meer deden en Marco's filosofie was om dan maar zo hard mogelijk te rijden zodat het water van de voorruit afgeblazen werd. We kwamen toen terug van veldwerk in Midden-Tanzania met een auto vol kinderen en artsen. Midden in de auto lagen twee van onze Tanzaniaanse dokters met wie we veldonderzoek hadden gedaan gezellig videotjes te kijken en voelden zich prima op hun gemak. Dus tja, misschien is het slechts moeder en dochter die hier niet zo dol op zijn.

Top 3 Beloftes

1. De gezondheidszorg in Tanzania, hoe ongelijk ook en hoeveel er ook nog moet gebeuren, ontwikkelt zich de goede kant op en dit zal hopelijk de meeste invloed gaan krijgen op betere primaire preventie van ziekte door de opbouw van eerstelijnsgezondheidszorg.

2. De onderwijsfilosofie van *international understanding* blijft ongelooflijk belangrijk in elke tak van werk, onderwijs en onderzoek, en elke UWC student die we afleveren met een beter besef hiervan gaat bijdragen aan een betere wereld. Zeker nu. Want hoe kun je elkaar begrijpen als je elkaar niet kent?

3. Het bespreekbaar maken van gestigmatiseerde neurologische aandoeningen zoals zichtbare handicaps, bewegingsstoornissen en epilepsie gaat vooruit, al zou het van mij sneller mogen. De 'treatment gap' voor de ziekte van Parkinson is bijvoorbeeld in getallen uit te drukken door een grootschalig onderzoek dat we hebben gedaan, en is in 17 jaar niets verbeterd, ondanks inspanningen om mensen op te leiden over de aandoening en de behandelbaarheid ervan. (Mov Dis Vol. 23, No. 11, 2008, pp. 1567-1572). Begin volgend jaar gaan we weer een roadshow doen om les te geven over epilepsie, net als 6 jaar ervoor en 6 jaar daarvoor. We hebben presentaties, flyers en een video (<https://vimeo.com/498864917>) die ook gebruikt kunnen blijven worden als wij er niet meer mochten zijn.

Top 3 Inzichten

1. De gezondheidszorg, met name neurologie, is een fantastisch vak dat je zelf kan invullen naar gelang je interesse en kwaliteiten, en waarmee je kunt optreden als een pleitbezorger voor ondergewaardeerde en onderbelichte bevolkingsgroepen. Over de hele wereld hebben zulke groepen opvallende overeenkomsten. Daarnaast gaan hoge-inkomenslanden ook af op een gezondheidszorg die grote offers zal moeten leveren om iedereen redelijkerwijs te kunnen blijven dienen. De lessen en inzichten die Afrika levert zijn veel waard.

Als anderen vinden dat iets een domme beslissing is, heb je daadkracht als tegenargument. Het is de moeite waard om door te zetten en iets te creëren waarmee je 'terug slaat'. Dit mag ook een aaitje zijn want we zijn uiteindelijk allemaal een zuchtje in de wereldgeschiedenis. Maar als je een aantal patiënten het leven redt; hun aandoenin-

gen bespreekbaar maakt en een nieuwe generatie opleidt die het beter doet, was het alle inzet waard.

2. Het is zo'n stereotiepe bewering. Maar er is heel veel mogelijk als je er maar in gelooft. Als je echt wilt dat iets lukt moet je misschien hemel en aarde bewegen maar lukt ook het vaak. Als het niet lukt heb je het in ieder geval geprobeerd. Toch?

3. Tenslotte hebben we ons 12½ jaar lang koppig verzet tegen het verslavende opiaat Afrika (de geur, vriendelijkheid, traagheid en uitgestrektheid). Verzet was, zoals veel Africa-emigranten weten, zinloos. Een normaal mens kan niet zo lang weerstand blijven bieden. Dit is de val van werken in dit gebied, het maakt je verknocht en verliefd.

De kick van goed neurologie-onderwijs geven en betekenisvol onderzoek doen, het enthousiasme van studenten na een workshop bioinformatica; de sms'jes van het kleine patiëntje, en dan al die UWC studenten die we hebben geïnspireerd, al kostte dat ons een paar dakrekken, want de Landrover als clubhuis is voor veel studenten een van hun meest dierbare herinneringen aan het buitenleven van Moshi.

De negen Zwetsen, Nijmegen 2012. Een consequente geschiedenis van het mishandelen van dakrekken.

Jubileumboek!

Ben je geïnteresseerd in het gebundelde jubileumboek?
Stuur een emailtje naar jubileumboek@zwets.com en we laten je weten wat het gaat kosten!

**Dankzij jullie giften aan FIDESCO kunnen wij dit blijven doen.
Een donatie o.v.v. "Tanzania" komt ons project regelrecht ten goede.
Er blijft niets aan de strijkstok hangen, behalve de druk- en verzendkosten van deze nieuwsbrief!**

FIDESCO is een internationale katholieke NGO (niet-gouvernementele organisatie) die zich al meer dan 33 jaar succesvol richt op kleinschalige uitzendingen.

FIDESCO zendt vrijwilligers uit om hun professionele kwaliteiten in te zetten voor mensen die het echt nodig hebben. De uitzendingen duren twee jaar. Je krijgt tevoren een training en wordt tijdens de uitzending begeleid vanuit Europa.

Voor informatie bel 0852-731732 of stuur een e-mail naar info@fidesco.nl

FIDESCO is een ANBI. Donaties zijn fiscaal aftrekbaar.

Bijdragen kan op deze manieren:

1. Een storting op rekening NL53 ABNA 0566 0142 97 van Stichting FIDESCO Nederland in Venlo o.v.v. "Tanzania"
2. Betaling via Tikkie op www.fidesco.nl

Als tegenprestatie houden wij een blog bij op www.zwets.com, en ontvang jij periodiek deze nieuwsbrief. De nieuwsbrieven die we sinds onze aankomst hebben geschreven, zijn ook op onze site te vinden.

